

ΕΚΔΟΤΙΚΑ ΓΙΑ ΦΙΛΟΥΣ

νεοελληνική λογοτεχνική απόδοση:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΜΑΟΣ

Τῶν
Τραγουδιῶν
Τραγούδι

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

Τῶν Τραγουδιῶν Τραγούδι

νεοελληνική λογοτεχνική απόδοση:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΜΑΟΣ

ΑΘΗΝΑ 1979

έκδοτικά για φίλους

X – στή Νέα Σουλαμίτιδα

[πρώτη αφιέρωση στη Ζωή σέ μικρό χειρόγραφο και χειρόδετο μέ κόκκινο δέρμα τομίδιο – ἐπιδόθηκε στη διάρκεια διαλείμματος στο 2ο Λύκειο Ζωγράφου· συνοδεύεται ἀπό προσωπική ἐπιστολή κι ένα ἀκόμα ποιητικό σύνθεμα]

Ε Τ Ο Υ Τ Ο
ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΑ ΕΙΝΑΙ
ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Α΄

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Χοῖ, τῶν τραγουδιῶν τραγούδι.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ἄς μὲ φιλήσει ὡς νὰ μὲ φύλαγαν τὰ χεῖλια του.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Ἄχ, εἶν' ἡ ἀγάπη του ἀνώτερη ἀπ' τὸ Βάκχο.
Γιὰ τῶν αἰθέριων μυρουδιῶν τὸ πανευώδιασμα,
μυρωδικὸ χυμένο ἢ πινομή του,
γι' αὐτὸ τὸν χτίσαν στὴν καρδιά τους τὰ κορίτσια.
Σιμά σου, σύρε με. Μαζί, θὰ ῥθοῦμε στὸ κατόπι σου.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Μ' ἔμπασε ὁ βασιλιάς στὸν πλοῦτο
τὸν ἀπέραντο.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Θὲ νὰ φραϊνούμαστε, θὲ ν' ἀγαλιάζουμε στὴ γέψη του.
Πιότερο θὲ ν' ἀποθυμᾶμε τὴν ἀγάπη του πάρεξ τὸν οἶνο.
Μ' ἀγάπη τέτοια σὲ φυλᾶνε, ὅλοι αὐτοί,
ὅσοι ἔχουν σαγιτιές στὰ φυλλοκάρδια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Εἶμαι μελαχροινή, πλὴν ὁμως, ἀσυζήτητα ἔχω χάρη,

θυγάτρια –ὦ ἐσεῖς– τῆς Ἱερουσαλήμ.

Χαριτωμένη καὶ μὲ ἔρμα σκοτεινό,
καθὼς οἱ τέντες τῶν Κηδαρινῶν
κι ὡς εἶν' τοῦ Σολομώντα τὰ σκηνόπανα.

Πῶς μ' ἔχουνε μαυρίσει μὴ λογιάζετε
γιατὶ τὸ λιόφως εἶναι ὅπου μ' ἔκαψε.
Οἱ γιοὶ τῆς μάνας μου θυμὸ γιὰ μένα λάβανε,
ὅτι τ' ἀμπέλια νὰ φυλάγω μ' ἀποστείλανε
καὶ δὲν ἐτήραξα νὰ σώσω τὸ δικό μου.

Πές μου, ἐσύ, ποὺ ἀγάπησε ἡ ψυχὴ μου,
ποῦ βόσκεις τὸ κοπάδι σου; καὶ ποῦ
τὸ ξαποσταίνεις πιάνουντας ὁ γῆλιος τὰ μεσούρανα;
Πές το μου, μήπως κι ἄθελα, καθὼς
κουκουλωμένη ἐνδώσω ἀναμεσὸ
στὰ πρόβατα τῶν φίλων σου,
ἂν τύχει καὶ κινήσω νὰ σὲ βρῶ.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Σὰν ἀπ' ἀτοῦ σου κρίνεις,
ξεχωριστὰ ὠραῖα μὲς στὲς γυναῖκες,
ἔβγα στ' ἀχνάρια ποὺ σκορπίζουνε τὰ πρόβατα
καὶ βόσκαε τ' ἀρνιά σου ἐκεῖ σιμά·
στὲς τέντες τῶν τζοπάνηδων.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Ἀγαπημένη μου,
μὲ τ' ἄτια σὲ παρόμοιασα
ποὺ σέρνουνε
τῶν Φαραῶ τ' ἀμάξια.
Θαυμάσια εἶναι κοσμημένα τὰ σαγόνια σου

ἀπὸ τὲς δυὸ ἀράδες μαργαρίτες σου
κι ἀπ' τὰ γιουρντάνια ὁ λαϊμός σου
εἶναι θαυμάσια στολισμένος.

Γιὰ σέ, θὲ νὰ καμώσουμε
χρυσὲς καδένες

στιγματισμένες ἀπὸ ἄργυρο.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ὅσο καθέται ὁ βασιλιάς στὴν τράπεζά του,
τὴ μυρουδιά ὀλόυρα σκορπίζ' ἢ βαλεριάνα μου.
Γιὰ μὲ ὁ ἀγαπημένος μου δεμάτι εἶν' ἀπὸ σμύρνα·
στ' ἄσπρα βυζιά μου ἀνάμεσα θὰ ξενοχτίσει ἀπόψε.

Σ' ἐμέ,

ὁ ἀγαπημένος μου,
τζαμπί 'ναι λαουσονίας
καθὼς αὐτὰ πού γένουνται στ' ἀμπέλια τοῦ Ἐν-Γαδδί.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Κοίτα:

εἶσαι ὠραία, ἀγαπημένη μου,

Κοίτα:

εἶσαι ὠραία.

Τὰ μάτια σου, εἶναι ὀλόϊδια περιστέρια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Κοίταξε· εἶσαι ὠραῖος, ἀγαπημένε μου,
ναί, ναί·

εἶσαι χαριτωμένος.

Κι εἶναι ἀνθισμένο τὸ κλινάρι μας.

Καὶ τὰ δοκάρια τοῦ σπιτιοῦ μας εἶναι κέδρινα,
κι εἶναι τὰ πάτερα κομμένα ἀπὸ κυπάρισσο...

ὦ, ναί, ναί,

χαριτωμένε μου.

Β΄

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ἐγώ ᾿μαι τὸ λουλούδι τῶν πεδιάδων
καὶ τὸ κρινάκι τῆς κοιλάδας εἴμ' ἐγώ.

Ναί.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Καθὼς πού ἀνάμεσα στ' ἀγκάθια δείχνει ὁ κρίνος,
ἔτσ' εἶναι ἡ ἀγαπημένη μου
ἀνάμεσα στὲς κόρες.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Καθὼς πού ἀνάμεσα στοῦ δάσου τὰ δεντρὰ
ξεχωριστὴ ἢ μηλιά διακρίνεται·
ἔτσι ἀνάμεσα στοὺς νιούτσικους
ξεχωριστὸς ὁ ἀγαπημένος μου.
Τὸν ἴσκιο του λαχτάρισα κι ἔκατσα νὰ μ' ἰσκιώσει,
κι ἦτονε ὀλογλύκιστος
ὁ καρπὸς του
στὸν
οὐρανὸ
τοῦ
στόματός μου.

Μ' ὀδήγησε στὴν κάβα τοῦ κρασιοῦ
μὲ λάβαρό του τὴν ἀγάπη μου.

Ποτίζουντάς με δυναμωτικὰ
γλυκόπιστα,

στηρίξτε με,
δῶστε μου μῆλα
νὰ δροσερέψω τὴ φλόγα μου·
γιατὶ ἀπ' ἀγάπην ἀνταριεύτηκα.

Κάτου ἀπ' τὸ κεφάλι μου εἶναι τὸ ζερβὶ του
καὶ τὸ δεξὸ εἶναι γύρου μου δεμένο.

Θυγάτρια, ἐσεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ,
νὰ μὴ σηκώσετε, μουδὲ καὶ νὰ ξυπνήσετε τὴν ἀγάπη μου
μέχρι πὺν ἡ ἴδια νὰ θελήσει,
στὰ λάφια τοῦ ἀγροῦ καὶ στὰ ζαρκάδια
σᾶς ξορκίζω.

Τί ἀγροικῶ; Ἡ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου.
Νά τος: πηδώντας τὰ βουνά,
δρασκελίζοντας λόφους.
Ἔρχεται, νά τος.
Ὁ ἀγαπημένος μου θαρρῶ πὺν μοιάζει
μὲ ζαρκάδι ἢ νιογέννητο λάφι.
Νά· στέκει πίσου ἀπ' τὸν τοῖχο μας,
τηράει ἀπ' τὰ θυρόφυλλα·
σκύφτει πίσου ἀπ' τὰ καφασωτά.

Ἀκῶ νὰ λέει ὁ ἀγαπημένος μου:
Σήκω, ἀγάπη μου ὁμορφὴ μου,
κι ἔλα·
σήκω· κοίτα· πέρασε ὁ χειμῶνας, πάει,
κι οἱ βροχὲς διαβήκανε, φύγανε·
ἄρχισαν νὰ τινάζονται τὰ λούλουδα στὴ γῆς·
ἦρθ' ὁ καιρὸς γιὰ τὸ τραγούδισμα
καὶ τῆς τρυγῶνας τὸ κελάηδημα
στὸν τόπο μας ἀκούστη.

Τίναξε ἡ συκιά

τὰ χειμωνιάτικα σκαρέλια.

Κι εὖοσμη αἴσθησις ξεχύνουν ὀλοτρόγυρα,
ἀπὲ τὰ λούλουδα τοῦ σταφυλιοῦ, τ' ἀμπέλια.

Σήκω, ἀγάπη μου ὁμορφὴ μου,
κι ἔλα.

ὦ περιστέρα μου!

στὲς χαραμάδες τῶν βράχων
καὶ στὰ χαμένα ποῦ εἶσαι τῶν γκρεμνῶν,
κάμε ν' ἀκούσω τὴ φωνή, νὰ δῶ τὴν ὄψη σου,
γιατὶ ὁμορφ' εἶναι ἡ ὄψη σου καὶ ἡ φωνὴ γλυκειά.

Πιάστε γιὰ μᾶς τὲς ἀλεπούδες.

Τὲς μικρὲς ἀλεπούδες ποῦ ρημάζουν τ' ἀμπέλια, γιατί,
λουλουδιάζουν τ' ἀμπέλια μας.

Ὁ ἀγαπημένος μου εἶναι γιὰ μένα
κι ἐγώ 'μαι γι' αὐτόν.

ὦ αὐτός! ἄρχος ἀνάμεσα στοὺς κρίνους.

Ὡς νὰ φυσήξ' ἡ αὐρα ἡ αὐγινή,
νὰ φύγουν οἱ σκιὲς τῆς νύχτας,
γύρισε πίσω, ἀγαπημένε μου·
γίνε

ζαρκάδι,

νιογέννητο λάφι,

πάνου ἀπ' τὰ ὄρη ποῦ νικήσανε τὰ πόδια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Τὴ νύχτα πάνου στὸ κρεβάτι μου
θέλησα κεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ μου.
Δὲν τότε βρῆκα κι ἄς τὸν ἤθελα.

Τὴν πόλη τώρα θὰ σκωθῶ νὰ τὴν περνοδιαβάσω,
στὲς ἀγορὲς καὶ στὲς πλατεῖες
θὲ νὰ ζητήξω ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ μου.
Δὲν τότε βρῆκα κι ἄς τὸν ἤθελα.

Οἱ φύλακες ποὺ διάβαιναν μ' ἀντάμωσαν στὴν πόλη:

«Μὴν εἶδατε τὸν ποὺ ἡ ψυχὴ μου ἀγαπάει;»

Λίγο ποὺ τοὺς προσπέρασα
βρῆκα ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ μου·
τὸν πῆρα

καὶ

πιὰ

δὲν τὸν παράτησα,
ὅσο ποὺ στῆς μαννούλας μου τὸ σπιτικὸ τὸν ἔμπασα
μὲς στὸν κοιτῶνα ἐκείνης
τῆς ποὺ γιὰ μένανε γκαστρώθηκε.

Θυγάτρια, ἐσεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ,
νὰ μὴ σηκώσετε, μηδὲ καὶ νὰ ξυπνήσετε τὴν ἀγάπη μου
μέχρι ποὺ ἡ ἴδια νὰ θελήσει,
στὰ λάφια τοῦ ἀγροῦ καὶ στὰ ζαρκάδια
σᾶς ξορκίζω.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Τί νὰ ἔναι ποὺ ἀπ' τὴν ἔρημο ἀνεβαίνει
σὰ νὰ ἔναι στήλη ἀπὸ καπνὸ,
θυμιατισμένο μὲ λιβάνι καὶ μὲ σμύρνα
καὶ κάθε τοῦ μυροποιοῦ σκόνη ἀπὸ μύρο;

Νά· τοῦ Σολομώντα ἡ κλίνη·
γύρου ἀπ' αὐτήν, ἐξήντα εἶναι
ἄντρες, ἀπὸ τοὺς πιὸ γερούς τοῦ Ἰσραήλ.
Ὅλοι αὐτοὶ κρατᾶνε σπάθα
κι ἔχουνε μαθητέψει γιὰ τὸν πόλεμο.
Στὸ μπούτι του ἔχει κολλημένο
καθένας καὶ τὸ ξίφος του
γιὰ τῆς νυχτιᾶς τὸ κάθ' ἐπίφοβο.
Ὁ βασιλιάς –ὁ Σολομώντας– ἔσιαξε
φορεῖο μὲ ξύλο ἀπ' τὸ Λίβανο
γιὰ ἐδικιάν του εὐχαρίστηση.
Ἔκαμεν ἀργυροὺς ὅλους τοὺς στύλους του
κι ἀπὸ χρυσὸ τὸ ἀνάκλιτρό του
κι ἔκαμε τὸ στρωσίδι ἀπὸ πορφύρα·
κι ἀπὰ στή μέση μὲ ἀγάπη τὸ στολίσανε
τῆς Ἱερουσαλήμ οἱ θυγατέρες.

Βγᾶτε νὰ δεῖτε, σεῖς, θυγάτρια τῆς Σιών
τὸ βασιλιά τὸ Σολομώντα.
Νά 'χει τὴν ἴδια ἐκείνη τὴν κορώννα
ὅπου μ' αὐτήνη τὸν στεφάνωσεν ἡ μάννα του
τῆ μέρα ποὺ νυμφεύτηκε.
Νά 'χει τὴν ἴδια ἐκείνη τὴν κορώννα
καὶ τούτη 'δῶ τῆ μέρα τῆς χαρᾶς
ὅπου, πλημμύρισε τ' ἀστήθια του.

Δ'

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Κοίτα· εἶσαι ὠραία, ἀγαπημένη μου,
Κοίτα· εἶσαι ὠραία.
Τὰ μάτια σου εἶναι ὡσὰν τῆς περιστέρας

στο ἀναμεσὸ στὲς πλεξοῦδες σου.
Τὰ μαλλιά σου εἶν' ἓνα κοπάδι ἀπὸ γίδια
ποὺ κατεβαίνουνε ἀπ' τὸ βουνὸ Γαλαάδ.
Τὰ δόντια σου εἶν' ἓνα κοπάδι ἀπὸ πρόβατα
ποὺ τὰ ἔχουνε κουρέψει,
ποὺ τώρα μόλις καὶ λουστήκανε,
ποὺ πάντα δίδυμα γεννᾶνε
κι ἄτεκνο μεταξύ τους δὲν ὑπάρχει.
Τὰ χεῖλια σου εἶναι σὰ μιὰ κόκκινη ταινία
καὶ ἡ λαλιά σου εἶν' εὐχάριστη.
Τὰ μάγουλά σου ἓνα κομμάτι ρόιδο
στο ἀναμεσὸ στὲς πλεξοῦδες σου.
Καὶ εἶναι ὡσὰν τὸν πύργο τοῦ Δαβὶδ τὸ σνίχι σου,
ποὺ χτίστηκε γιὰ ὄπλοστάσι
καὶ πού 'ναι κρεμασμένοι ἀπὰ στοὺς τοίχους του
ἴσαμε χίλιοι θηρεοί·
τῶν δυνατῶν ὅλοι σκουτάρια.
Τὰ δυὸ βυζιά σου ὁμοιάζουν μοῦρες
δυὸ ζαρκαδιῶν νιογέννητων καὶ δίδυμων
ὡς βόσκουν μέσα στὰ κρινάκια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Μέχρι ποὺ νὰ φυσήξ' ἡ αὐρα ἢ αὐγινὴ
νὰ φύγουν οἱ σκιὲς τῆς νύχτας,
ἐγὼ θὰ πάω στῆς σμύρνας τὸ βουνὸ
καὶ στὸ μικρὸ τὸ βουναλάκι τοῦ θυμιάματος.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Εἶσαι ὀλόκληρη ὡραία, ἀγαπημένη μου,
κι ἀπάνου σου δὲ βρίσκεται ψεγάδι.
Ἐλ' ἀπ' τὸ Λίβανο κοντὰ σὲ μένανε, θεά,
ἔλα μαζί μου ἀπὸ τὸ Λίβανο.
Κοίταξε ἀπ' τὴν κορφή τοῦ Ἀμανά,

ἀπ' τοῦ Σενεῖρ τὴν κορυφὴ καὶ τοῦ Ἀερμών,
ἀπ' τὲς φωλιᾶς τῶν λιονταριῶν
κι ἀπ' τὰ μουντάνια τῶν παρδάλεων.
Ἀδερφή μου, θεά, πλήγωσες τὴν καρδιά μου,
μ' ἕνα ἀπ' τὰ μάτια σου τὴν πλήγωσες,
μὲ μιὰν ἀπ' τὲς πλεξοῦδες σου.
Πόσο θαυμάσια εἶν' ἡ ἀγάπη σου, ἀδερφή μου, θεά.
Πόσο ἀνώτερ' ἡ ἀγάπη σου ἀπ' τὸν οἶνο.
Πόσο ἀνώτερη τῶν μύρων σου ἡ μυρουδιά,
πάρεξ οἱ μυρουδιᾶς ὄλων τῶν μύρων.
Θεά, τὰ χεῖλια σου στάζουν ὡσὰν κερήθρα,
κάτου ἀπὸ τὴ γλῶσσα σου μέλι καὶ γάλα θά βρεις.
Ἡ μυρουδιά τῶν ρούχων σου
τοῦ λιβανιοῦ θυμάει τὴ μυρουδιά.

Κῆπος ποὺ τότε κλείσανε
εἶναι ἡ ἀδερφή μου, ἡ θεά μου·
βρύση ὅπου τὴν ἔχουνε στομῶσει,
πηγὴ ποὺ τὴ σφαλίξανε.
Τὰ βλαστάρια σου εἶναι παράδεισος ροῖδιῶν,
ροῖδιῶν μὲ
καρπούς περίφημους·
λαουσονία καὶ βαλεριάνα,
βαλεριάνα καὶ κρόκος,
κάλαμος καὶ κανέλλα καὶ κάθ' εἶδος
ἀπ' τὰ ματζούνια τοῦ θυμιάματος·
σμύρνα κι ἀλόη μ' ὅλα τὰ ἔξοχα
ποὺ ἀπαντιοῦνται ἀπ' τ' ἀρώματα·
κῆπων πηγὴ,
νεροῦ ἀτελεύτητου πηγάδι
καὶ ρυάκι ἀπ' τὸ Λίβανο.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Σήκω Βορριά κι ἔλα Νοτιά·
φύσα στὸ κηπάρι μου
γιὰ νὰ χυθοῦν ὀλόγυρα τ' ἀρώματά του.
Ἄς ἔρθει ὁ ἀγαπημένος μου στὸν κῆπο του
καὶ τοὺς ὑπέροχους καρπούς του ἄς γευτεῖ.

ε΄

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Ἦρθα

–θεὰ κι ἀδερφή μου–

στὸν κῆπο μου·

τρύγησα τὰ σμύρνα μου καὶ τὰ μύρα μου μάζωξα·

ἔφαγα τὴν κερήθρα μου ἀντάμα μὲ τὸ μέλι μου.

Ἔπια τὸ κρασί μου ἀντάμα μὲ τὸ γάλα μου.

Φᾶτε, ὦ φίλοι!

πιέστε, ναὶ πιέστε ἄμετρο κρασί, ἀγαπημένοι.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ἐγὼ κοιμᾶμαι, μὰ ἡ καρδούλα μου ἀγρυπνάει.

Ἀκούω τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου μου. Χτυπάει·

«Ἄνοιξε, ἀγάπη μου, ἀδερφή μου, περιστέρα μου,

ἀψεγάδιαστή μου ἐσύ,

γιατὶ δροσιὰ τὴν κάρρα μου ἐγιόμισε

καὶ γιόμισαν οἱ μπουῦκλες μου

ἀπ' τῆς βραδιᾶς τὸ ψιλοβρόχι».

«Μὰ ἔχω γδυθεῖ τὸ ροῦχο μου καὶ πιά·

πῶς νὰ τὸ ξαναβάνω;

Ἔπλυνα τὰ ποδάρια μου, πῶς θές νὰ τὰ βρωμίσω;»

Ἀπὸ τὴν τρύπα πού 'χει ἡ πόρτα εὐτὺς τὸ χέρι του

πέρασε καὶ τὰ σπλάχνα μου, γι' αὐτόν, ἀναστατώθηκαν.

Τότες ν' ἀνοίξω σκώθηκα νὰ μπεῖ ὁ ἀγαπημένος μου
καὶ στάζανε τ' ἀκρόχερά μου σμύρνα
καὶ σμύρνα γίναν τὰ δαχτύλια,

ποῦ χυνότανε

ἴπα στὸ χερούλι τῆς ἀμπάρας.

Ἄνοιξα στὸν ἀγαπημένο μου
μά, ὁ ἀγαπημένος μου τραβήχτη κι ἔφυγε,
στὸ λόγο του ἐλιγώθηκε ἡ ψυχὴ μου·
τὸν ζήτηξα καὶ δὲν τὸν βρῆκα.

Τὸν ἔκραξα καὶ δὲν ἀπηλοήθη.

Μὲ βρῆκανε οἱ φύλακες ποῦ διάβαιναν τὴν πόλη.

Μὲ βάρεσαν, μὲ μάλωσαν.

Ἦταν οἱ φύλακες στὰ τείχη, ποῦ μὲ γδύμνωσαν.

Θυγάτρια τῆς Ἱερουσαλήμ σᾶς ἐξορκίζω·

ἂν τὸν ἀγαπημένο μου ἀπαντήσετε

τί θεὸ νὰ πεῖτε πῶς τοῦ ὀρίζω;

Τ' ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγάπη του εἶμαι βαθιὰ τρωμένη.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Καὶ τί ἀλλάζει ὁ ἀγαπημένος σου

ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀγαπητικούς, ὦ γυναῖκα!

περίσσια ὁμορφη μὲς στὲς γυναῖκες;

Σὲ τί ἀλλάζει ὁ ἀγαπημένος σου ἀπ' τοὺς ἄλλους κι ἔτσι Ψηλὰ μᾶς

ξόρκισες;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ὁ ἀγαπημένος μου εἶναι κόκκινος κι ὀλάσπρος

κι ἀναμεσὸ σὲ πάμπολλες μυριάδες ξεχωρίζει.

Ἐνα χρυσάφι ἀτόφιο τὸ κεφάλι του·

τῆς χήτης του τὰ κύματα

σὰ φοινικιάς κλαριά, σὰν τὰ κοράκια μαῦρα.

Σὰν πάνου στὰ νερὰ ρυακιῶν τὰ περιστέρια

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ὁ ἀγαπημένος μου κατέβη στὸ κηπάρι του,
ἐκεῖ στ' αὐλάκια μὲ τὰ μύρα
στοὺς κήπους νὰ πλανιέται καὶ νὰ δρέπει κρίνους.
Ὁ ἀγαπημένος μου εἶναι γιὰ μένα
κι ἐγὼ ἔμαι γι' αὐτόν·
ἀνάμεσα στοὺς κρίνους γυρουφέρνει.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Ἀγαπημένη μου, εἶσ' ὁμορφη σὰν τὴ Θερσά,
χαριτωμένη σὰν τὰ Ἱεροσόλυμα
καὶ φοβερὴ ἴσαι σὰν ὄρδη μὲ λάβαρα.

Πάρε τὰ μάτια σου ἀπὸ πάνου μου
τί μ' ἀστραπόκαψαν.

Τὰ μαλλιά σου εἶν' ἓνα κοπάδι ἀπὸ γίδια
ποὺ κατεβαίνουνε ἀπ' τὸ βουνὸ Γαλαάδ.
Μοιάζουν τὰ δόντια σου κοπάδι ἀπὸ πρόβατα
ποὺ τώρα μόλις καὶ λουστήκανε,
ποὺ πάντα δίδυμα γεννᾶνε
κι ἄτεκνο μεταξύ τους δὲν ὑπάρχει.
Εἶναι τὰ μάγουλά σου ἓνα κομμάτι ἀπὸ ρόιδο
στὸ ἀναμεσὸ στὲς πλεξοῦδες σου.

Εἶν' ὡς ἐξήντα οἱ βασίλισσες
κι εἶναι ὡς ὀγδόντα οἱ παλλακίδες
κι ἀκόμα εἶν' ἄμετρα κοράσια.
Μ' ἀνάμεσὸ τους ξεχωρίζ' ἡ περισσότερα μου, ἡ ἀψεγάδιαστη·
μοναδικὴ αὐτὴ ἵναι γιὰ τὴ μάννα της
καὶ ἡ μονάκριβη ὅπου γι' αὐτὴ γκαστρώθη.

Τὴν καλοτύχισαν οἱ κόρες μου ὡς τὴν εἶδαν

κι οί παλλακίδες κι οί βασίλισσες τὴν παίνεσαν.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Ποιά εἶν' αὐτὴ ποὺ σὰν αὐγὴ προβαίνει,
ποὺ εἶν' ὠραία ὡς τὸ φεγγάρι,
ποὺ λάμπει ὡσὰν τὸ γήλιο
καὶ φοβερὴ ἔναι σὰν ὄρδη μὲ λάβαρα;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Στὸν κῆπο πῆγα μὲ τὲς καρυδιές
νὰ δῶ τὴ χλόη τῆς κοιλάδας,
νὰ δῶ ἂν πέταξε τ' ἀμπέλι
κι ἂν οἱ ροϊδιές ἀνθίσαν.

Δίχως καλὰ-καλὰ νὰ τὸ λογιᾶσω
καθὼς τ' ἀμάξια εἶν' τοῦ Ἀμινναδὰβ
μ' ἔχ' ἡ ψυχὴ μου καταντήσει.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Γιάειρε, γιάειρε Σουλαμίτιδα,
γιάειρε, γιάειρε νὰ σὲ δοῦμε.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Στὴ Σουλαμίτιδα τί θεὸ νὰ δεῖτε;

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Τὸ χορὸ δυὸ οὐράνιων ὄρδων.

Ζ'

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Ἀλήθεια!

πόσον ώραία εἶν' ἡ περπατηξιά σου μὲ τὰ σάνταλα,
ὦ κόρη, ἐσύ, τοῦ ἡγεμόνα!

Τῶν σκελιῶν σου εἶναι τ' ἀνάγλυφο τὸ πλάσιμο
σὰν περιδέραιο ποῦ χέρια καλλιτέχνη τὸν τορνέψαν.

Ὁ ἀφαλός σου εἶναι κρατήρας ὁμορφόπλαστος
κρασὶ τραταρισμένος ὡς ἀπάνου.

Εἶν' ἡ κοιλιά σου θεμωνιά 'πὸ στάρι
ποῦ φράζανε μέφραχτη ἀπὸ κρίνα.

Τὰ δυὸ μαστάρια σου σὰ μοῦρες
νιογέννητων καὶ δίδυμων δορκάδας.

Ὁ σβέρκος σου σὰν πύργος ἐλεφάντινος,
τὰ μάτια σου εἶναι ὡσὰν τὲς κολυμπῆθρες

Ἑσεβῶν, κατὰ τὴν πύλη Βαθραββίμ.

Ὅμοιάζ' ἡ μύτη σου τοῦ πύργου τοῦ Λιβάνου
ὅπου τηράει μακρὰ τὴ Δαμασκό.

Σάμπως τὸ Κάρμηλο ἡ κεφαλή σου ὀρθώνεται,
τῆς κεφαλῆς σου ἡ χαίτη ὡσὰν πορφύρα.

Ἔχει δεθεῖ ὁ Ρήγας στὰ κοτσίδια σου.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΑΣ:

Γιὰ τὲς ἀπόλαψες τῆς ἡδονῆς, ἀγαπημένη μου,
πόσ' ὀμορφη καὶ πόσο λιμπιστή 'σαι.

Στὸ θῶρι αὐτό σου δείχνεις σὰν τὸ φοίνικα
κι οἱ βότρους εἶναι τὰ βυζιά σου.

Εἶπα:

«Θ' ἀνέβω στὸ φοίνικα, θὰ πιάσω τὰ βάγια του»

καὶ νά: σὰν τζαμπιά 'πὸ κλῆμα

θὲ νά 'ναι τὰ βυζιά σου. Κι ἡ μυρουδιά

τῆς μύτης σου θὲ νά 'ναι ὡσὰν τὰ μῆλα,

κι ὡσὰν τὸ τέλειο κρασὶ

θὲ νά 'ναι ὁ οὐρανὸς τοῦ στόματός σου.

Ὅπου γιὰ τὸν ἀγαπημένο σου τρέχει τερπνὰ

καί, ποῦ νὰ κρένουνε τὰ χεῖλια κάνει ὅσων κοιμοῦνται.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου ἐγὼ ἴμαι,
κι αὐτοῦνου ἢ πεθυμιά του εἶναι γιὰ μένα.
Ἀγαπημένε μου, στὸ λιβάδι ἄς βγοῦμε,
στὲς κῶμες ἄς περάσουμε τὴ νύχτα,
ἄς μᾶς παντύχ' ἢ μέρα μὲς στ' ἀμπέλια.
Ἄς δοῦμε ἂν πέταξε τὸ κλῆμα,
τοῦ σταφυλιοῦ ἂν ἄνοιξε τὸ λούλουδο,
καὶ ἂν ἀνθίσαν οἱ ροῖδιές ἄς δοῦμε.
Θέλω νὰ δώκω ἐκεῖ σ' ἐσένα τὴν ἀγάπη μου.

Μυρουδιά ἐχύθη ἀπὸ τὴ μηλοπεπονιά
καὶ εἶναι, νιῶν καὶ περασμένωνε καρπῶν
ποὺ ἀρέσουνε καθ' εἶδος στὸ κατούφλι μας,
ὅπου γιὰ σέν' ἀγαπημένε μου τοὺς φύλαξα.

Η΄

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ἄμποτε σὰν ἀδέρφι μου νὰ ἤσουνα,
νὰ θήλαζες τῆς μάννας μου τὰ στήθια.
Νὰ σὲ φιλήσω ἔξω σὰ σ' ἀντάμωνα θὰ δύνομουν
κι ἕνας γιὰ μὲ δὲ θὰ βρισκότανε
λόγο προσβλητικὸ νὰ ξεστομίσει.
Ἀλλὰ καὶ τώρα ἐγὼ θὰ σὲ τραβήξω
καὶ θὰ σὲ μπάσω στὸ κονάκι τῆς μητέρας μου.
Εὐωδιαστὸ κρασὶ θὰ σὲ κεράσω
κι ἀπὸ τὸ ροῖδο μου χυμὸ θὰ σὲ ποτίσω.
Κάτου ἀπ' τὸ κεφάλι μου θὰ εἶναι τὸ ζερβί σου
καὶ τὸ δεξὸ σου θὰ ἴναι γύρου μου δεμένο.

Θυγάτρια, ἐσεῖς, τῆς Ἱερουσαλήμ,
νὰ μὴ σηκώσετε, μουδὲ καὶ νὰ ξυπνήστε τὴν ἀγάπη μου
μέχρι πού ἡ ἴδια νὰ θελήσει,
στὰ λάφια τοῦ ἀγροῦ καὶ στὰ ζαρκάδια
σᾶς ξορκίζω.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΙΩΝ:

Ποιά εἶναι αὐτὴ πού ἀπὸ τὴν ἔρημο ἀνεβαίνει
καὶ πάνου στὸν ἀγαπημένο της στηρίζεται;

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ:

Ἐγὼ σὲ ξύπνησα κάτου ἀπ' τὴ μηλιά.
Ἐκεῖ σὲ κοιλοπόνεσε ἡ μάνα σου·
ἐκεῖ σὲ γέννησε ἡ πού γιὰ σὲ γκαστρῶθη.

–Χ– ἔρωτι–

Βάλε με σὰ σημάδι στὴν καρδιά σου,
βάλε με σὰ σημάδι ἔπα στο στήθος σου.
Γιατ' εἶν' ἡ ἀγάπη δυνατὴ ὅσο κι ὁ θάνατος.
Γιατὶ σκληρὴ ἔναι ἡ ζούλια ὡσάν τὸν Ἄδη.
Εἶναι οἱ φλόγες τῆς φλόγες φωτιᾶς
κι ἔχουνε χειμαρώδικο τὸ ἄναμμα.
Κατεβασιὲς δὲ δύνουνται νὰ σβήσουν τὴν ἀγάπη,
μήτε μποροῦνε νὰ τὴν πνίξουνε ποτάμια.
Κι ἂν κάποιος ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει
στο σπίτι του, γι' ἀγάπη τὸ ξοδιάσει,
θὰν τὸ παραπετάξει αὐτὴ μὲ καταφρόνια.

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΑ (ΜΕ Τ' ΑΔΕΡΦΙΑ ΤΗΣ):

Ἐχομ' ἐμεῖς μιὰν ἀδερφοῦλα
πού ἀκόμα δὲν ἀπόχτησε βυζιά.
Σὰν ἀδερφή μας πού ἔναι, τί θὰ κάμουμε

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τραγούδι Α (α'-ζ')

Τραγούδι Β (α'-γ')

Τραγούδι Γ (α'-β')

Τραγούδι Δ (α'-γ')

Τραγούδι Ε (α'-δ')

Τραγούδι ΣΤ (α'-στ')

Τραγούδι Ζ (α'-β')

Τραγούδι Η (α'-ζ')

Περιεχόμενα

Δαχτυλογράφηση, πάνου στην τελική μορφή τής μετάφρασης, από τόν Δ. Α.

Απρίλης του 1979. Μέρεις αντίστοιχες άλλων, γοητευτικῶν, πρίν από δυò χρόνια, συσχετισμένων με τὸ «ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ».